

bindes saaledes, at han vender Ryggen mod en Væg, et Træ eller en Væl. Jeg veed ikke, hvorfor denne Bestemmelse om Væggen er strøgen i Udkastet, thi den gjorde det muligt at lade den Skyldige affone. Straffen i en Stue, hvorved den blev mindre graverende. Naar det samme arede Medlem nærede Frygt for, at disse „Bødler“, som det arede Medlem kaldte dem — dog maatte ikke med Jlid — der skulde eyebevare Straffen, kunde efter Omstændighederne gjøre Straffen mer eller mindre haard, saa kan der jo træffes Bestemmelser i saa Henseende. Jeg har hørt af et aret Medlem, hvorledes han har set denne Straf blive anvendt som ligesvem Tortur, idet den Skyldige ligesvem er bleven snørt fast til en Væl eller et Træ, og hvis Straffen hos os kunde tænkes udført paa den Maade, saa vilde jeg bestemt modsætte mig den. Jeg har imidlertid set den blive anvendt ved et Kompagni, jeg stod ved i forrige Krig i 1849, og hvor den blev anvendt paa en, jeg kunde kalde det gemytlig Maade. Den eyebeværedes da i Reglen paa den Lid, Mandskabet skulde spise, og i Reglen, naar man var paa Pilet. Den Skyldige blev da bundet til et Træ saaledes, at Mandskabet kunde sidde eller ligge omkring Træet og spise, og der var saa langt fra Tale om Snøring eller Sligt, at Vaandet snarere var et Symbol; men det Ubhagelige i Straffen laa i, at Kammeraterne ideligt opfordrede den Bundne til at komme og spise med, istedetfor at staa der til ingen Nytte. Denne Straf er derfor slet ikke saa farlig, som det arede Medlem troede; men det kan jo ganske vist gjøres til Gjenstand for nærmere Forhandling, om man tror det heldigere at indføre Bøiestraffen. I § 39 bestemmes det, at Trettesættelse anvendes som Straf for mindre betydelige Tjenesteforseelser, men der gives ikke den allerringste Bestemmelse i Loven om, paa hvilken Maade Trettesættelsen kan tildeles, og det er af stor Betydning; thi efter den Maade, hvorpaa denne Straf bringes i Anvendelse, kan Trettesættelsen være en overordentlig mild eller overordentlig streng Straf. Efter de nugældende Regler kan en Trettesættelse tildeles i Enrum eller i Overværelse af Enkelte, men den kan ogsaa tildeles i det samlede Officerskorps eller Underofficerskorps Navnærelse; og endelig i en Dagsbefaling, og de Herrer ville indrømme, at der er en himmelvid Forskjel mellem disse forskellige Maader. Men netop fordi der er saa stor Forskjel i Straffen, kan jeg ikke gaa ind paa, at en Mand, der af sin Chef faar en Tilfendgielse om, at denne har i Sindet at tildele ham en Trettesættelse i Dagsbefaling, ikke i Fredstid skulde kunne forlange sin Sag undersøgt gennem Forhør og Krigsret. Det arede Medlem gjorde nogle Bemærkninger til § 47, som han ikke fandt heldig i sin nuværende Form. Hvis Lovforslagets Koncipist havde fulgt den tydske Lov, vilde han der have fundet en Redaktion, som gaar fuldstændig i Retning af,

hvad det arede Medlem ønskede. Der er nemlig Forandringen slet saaledes, at naar en Førefat giver Befaling til en strafbar Handling er den Førefatte alene ansvarlig, men den adlydende Undergivne skal straffes som Deltager, naar han for det Første har overstredet Befalingen, og dernæst, naar det er ham bekendt, at den Førefattes Befaling angaar en Handling, der tilsigter en borgerlig eller militær Forbrydelse. Hvis Paragrafen fik en saadan Affattelse, saa vilde den fuldstændig svare til de Ønsker, som det arede Medlem fremsatte. Hvad angaar § 50, da kan jeg ikke skjønne, at det kan være forsvarligt at gaa ind paa en Paragraf, som bestemmer, at den Mand, der gjør sig skyldig i Drukkenskab, skal selv om Drukkensfaben har naaet den høieste Grad, dog straffes med den lovbestemte Straf. Man vilde da altjaa kunne komme i det Tilfælde at maatte anvende Dødsstraf overfor Mennesker, som notorisk vare utilregnelige. Jeg tror, at man i saa Henseende kan slaa sig tiltaals med Bestemmelsen i den tydske Straffelov, hvor man for saavidt har indført noget Nyt, som man har gjort Forskjel paa selvforstyldt og ikke selvforstyldt Drukkenskab. Jeg skal tillade mig at at oplæse, hvorledes den paagældende Paragraf i den tydske Lov lyder: „Ved strafbare Handlinger imod den militære Underordningspligt saavel som ved enhver strafbar Handling, der begaas under Udøvelsen af Tjenesten, maa Gjerningmandens selvforstyldte Drukkenskab ikke betragtes som en formildende Omstændighed.“ I § 71 har man været saa ubeskydig at oversætte Ordet „kapitulere“ ved „overgive sig“, men at kapitulere er ikke at overgive sig; det er at overgive sig selv og Andre. En Bestemmelse i Paragrafen siger: „Naar en Ansører for en Troppeafdeling i aaben Mark overgiver sig til Fjenden, menens han endnu kan forsvare sig eller har Udset til at kunne slaa sig igennem, skal han anses med Embeds Fortællelse, Statsfængsel, Strafarbejde eller Livsstraf“. Nu vil jeg sige, at naar man har en saadan Ansører, der ikke har mere Mod og Mandshjerte, saa vilde jeg helst fri ham for Straf, thi saa var det heldigst at han gik sin Vej. Der maa imidlertid være Straf for at kapitulere, men „at kapitulere“ kan ikke oversættes ved „at overgive sig“. Der savnes i den samme Paragraf en Bestemmelse, som i de senere Krige har vist sig at være nødvendig, idet der nemlig bør sættes Straf for den, der uden den yderste Nød gaar ind paa neutralt Territorium. Vi have jo set Exempler paa, at Generaler med store Armeer, som endnu vare i Stand til at gjøre Modstand, ere gaaede over paa neutralt Territorium og derved ere bleve Krigsfanger for Resten af Krigen. Hvad § 80 angaar, saa finder jeg der et Udtryk, som jeg ikke veed, hvad betyder. Der staar nemlig Tale om „et vist Logt til Lands og Lands“. Det veed jeg ikke, hvad er. Jeg kender ikke et saadan Logt.